

SPORT

COLUMN

HANS VANDEWEGHE

Emilio Ferrera: voetbaldier als geen ander. © Jimmy Bolcina/photo news

FENOMEEN FERRERA

De brokken vielen niet meer te lijmen voor Been. Dat soort flauwe woordspelingen krijg je als je als columnist ineens over veel tijd beschikt.

Nee, het past niet je te verkneukelen in andermans miserie, ook niet in deze hoedanigheid. Het bestuur en het management van Racing Genk verdienen een medaille voor moed, zelfopoffering en vooral geduld. Nooit heeft een voetbalclub langer een trainer met zo weinig punten aan boord gehouden dan Genk Mario Been.

Pas toen de labiele spelersgroep definitief in de touwen hing, knipte het de navelstreng met de Rotterdammer door. Die ging daarop door de voordeur naar buiten, groette iedereen rond en in de Cristal Arena, en vertrok naar huis. Een gok: niet om dringende reden, niet bijvoorbeeld omdat hij het lege wc-rolletje niet had gewisseld. Als ervaringsdeskundige wens ik hem in de eerste plaats een ontslagvergoeding toe.

Al weken monsterde ik voorzitter Herbert Houben en algemeen directeur Dirk Degraen. Zoals deze heren van stand te midden van die ellende overeind bleven, dat verdient alleen maar bewondering. Ik verwachtte ook een sneer van de immer emotionele maar heerlijke ex-voorzitter Jos Vaessen, maar ook hij bleef de

kalmte zelve.

Nu is Genk nooit een duiventil geweest en heeft het zich ook nooit bezondigd aan emotionele chantage. Juist daarom is het zo jammer dat die anders zo rustige Limburgers precies tegen hun geliefde fusieclub de grootste opstand pleegden sinds de mijnsluiting. Een steen door het raam bij Dirk Degraen, bij mijn weten is dat zelfs de bazen van Ford Genk niet overkomen. Als het allemaal klopt wat we over de club hebben gelezen, dan is Racing Genk het mysterie van het seizoen: aanvankelijk een model om te kopiëren, met de bijbehorende resultaten en aan het eind van de herfst plots de complete collaps. De onvoorspelbaarheden van voetbal maken het spel aantrekkelijk, maar het moet ook niet te bar worden. Op basis van zijn zuivere financiën en zijn track-record verdient Genk het bovenaan mee te draaien, maar ergens onderweg is het fout gegaan. Ergens onderweg is de chemie verstoord

**Een steen door
het raam bij
Dirk Degraen,
bij mijn weten is
dat zelfs de bazen
van Ford Genk
niet overkomen**

geraakt, maar hoe, wanneer en waar? Het is een doctoraat waard: bij elke club die een trainer ontslaat, een anonieme vragenlijst laten invullen en die vergelijken met dezelfde vragenlijst bij een team dat wel succes heeft. Zo'n ineenstorting moet zich hebben aange-

diend, moet ergens zijn gevat in parameters die wij tot op heden niet kennen. Misschien ligt het ook gewoon aan de komst van Ilombé Mboyo, die de rust heeft verstoord. Maar ook dat moet dan blijken uit gerichte vragen.

Mario Been kon ergerlijk glad zijn, zoals hij rond de hete brij heen draaide, maar als dat zijn zelfbescherming was tegen de ongelooflijke stress die hem te beurt viel, *so be it*. Emilio Ferrera kent ook stress, maar zal nooit glad zijn. Hooguit zie je het bij hem aan een tic op wedstrijddagen.

In het verleden heb ik vaak aan de zijde van analisten en trainers naar wedstrijden gekeken. Bob Peeters was goed (wat

ben ik blij voor deze aimabele man), Hein Vanhaezebrouck *outstanding*, maar Emilio Ferrera sloeg alle records. Nog voor het eerste fluitsignaal voorspelde die welke ploeg wat zou doen, wat de andere daartegenover zou zetten en hij besloot met waar het fout zou lopen. Al te vaak om over toeval te kunnen spreken, kreeg hij nog gelijk ook.

Zijn ontslag bij Club Brugge, waar hij nooit is aanvaard door Michel D'Hooghe, was een schande en heeft hij moeilijk verteerd, maar Emilio gaf niet op. Hij was en bleef een fenomeen, een voetbaldier als geen ander, overtuigd van zijn grote gelijk: niet te veel balbezit, georganiseerd van achteren uit, rekenend op de genialiteit van aanvallers voorin.

Ik was ooit bij hem in Athene op bezoek en logeerde in zijn riante villa, samen met zijn neefje dat op bezoek was. Dat neefje heette Yannick en trainde de U15 van Anderlecht. Hij zei meteen: 'Maar daar blijf ik niet. Ik wil net als Emilio mijn voetbalfilosofie toepassen'. In één avond lulden ze mij plat.

Een tip voor Frank Raes en *Extra Time*: zet de drie Ferrera's – Emilio, broer Manu van AA Gent en neefje Yannick van STVV – samen in één studio. Maar eerst wat oud zeer tussen de broers wegwerken.